

Akiket nem érdekel Trianon

Megszokhattuk már, hogy a baloldali és liberális körök számára – a zsidókat ért genocídiu-mot kivéve – minden történelmi esemény szabadon értelmezhető, relativizálható, megtagadható. Ennek egyik legújabb bizonyítéka a Párizsban élő, zsidó származású Kende Péter szociológus véleménye. (*A Nagy-Magyarország nem létező képlet* című interjú a szélsőbalos és liberális szellemiségű Népszavában jelent meg 2016. június 20-án.) Az egykori kommunista, Németh Péter főszerkesztő szerint Kende egy kvalifikált, tekintélyes történész, aki érdekes és érvényes véleményt fogalmazott meg.

Kende szerint a „Trianon-eszme” nem népszerű, a közbeszédben már alig esik szó róla. „De hát mit lehet erről beszélni csaknem 100 év távlatában? [...] Trianonról ma sokkal kevésbé esik szó, mint 2010-ben vagy az Antall-kormány idejében. Mert kiderült gyakorlati használhatatlansága, értékének vitathatósága...”

Trianonnal tehát nem érdemes foglalkozni, mert már senkit sem érdekel. Transznacionalista-kozmpopolita nézőpontból Kende eszmei állásfoglalása elfogadhatónak tűnik, annak ellenére, hogy köszönő viszonyban sincs a valósággal. Az ország nemzeti-jobboldali elkötelezettségű része ugyanis még emlékezik a Magyarország eltörlésére irányuló aljas kísérletre, és egy-egy koncert végén még ma is felharsan a „Vesszen Trianon!” kiáltás. A magyarok jelentős része Székelyföldön járva otthon érzi magát, mert az ott élők ugyancsak magyarok, és szinte minden ház, műemlék, temető stb. a magyar múlt szerves része. Még akkor is, ha ez az érzés Washington és Brüsszel ügynökei számára vagy tudatos provokáció, vagy ósdi múltba révedés. Az egyik székelyföldi gimnázium ballagásán a diákok az Ismerős Arcok zenekar *Nélküled* című számát adták elő (a magyar himnuszt nem szabad, a román pedig valószínűleg nem akarták elénekelni). A jelenlévők átszellemült arccal énekelték: „Mi egy vérből valók vagyunk.” Mielőtt a trianoni békediktátum

kedvelői a fajelmélet emlegetésébe kezdenének, gondolják végig, mik a feltételei az izraeli állampolgárság megszerzésének.

Kende környezetében Trianon valószínűleg nem téma, a balliberális, progresszív értelmiségiek számára egy ország és egy nemzet brutális szétdarabolása nem túlságosan jelentős esemény. A baloldali világnézet életidegen, torz felfogásának bizonyítéka az alábbi mondat is: „Ha a világot nem valamilyen ósdi nacionalizmus szemüvegén keresztül nézzük, akkor kiderül, hogy a határon túli – erdélyi, felvidéki stb. – magyarok egy része is habozna, ha azt kérdeznénk tőlük, hogy ők milyen nemzethez tartoznak.”

Minden nemzetnek vannak árulói, és minden közösség tagjai között akadnak gazemberek, de én még olyan – a Kárpát-medencében élő – határon túli magyarral nem találkoztam, aki ne vállalta volna a magyarságát. Tudjuk, hogy például Franciaországban a nemzeti identitás vállalása elavult és nevetséges dolog, de a frankfurti iskola és '68 neomarxista beteges szellemisége még ott sem fertőzött meg mindenkit.

Kende bátran ítélkezik: „Aki itt felelőst keres, azon politikai álgondolkodók közé tartozik, akik a történelmi események mögött rejtett összeesküvést keresnek, háttérhatalmakat, holott az események nagyon jól megmagyarázhatóak a közvetlen adottságokból. Trianonra is így kell emlékezni.” A „nemzeti összetartozás napja” szerinte értelmetlen kifejezés.

Kende lekezelő cinizmusa vérlázító. Valóban nincs szükség ideidézni az úgynevezett háttérhatalmakat, mert pontosan tudjuk, hogyan jutottunk Trianonig. Tudjuk, mit műveltek a román és szerb nacionalisták, milyen gyalázatos szerepet játszott a magyarság megcsönkítésében Edvard Beneš, Tomáš Masaryk és Georges Clemenceau. Emlékezzünk még az amerikai Thomas Woodrow Wilson semmibe vett pontjaira. De tudjuk azt is, hogy mennyire rosszul vizsgázott a magyar politikai osztály egésze, és mekkora felelősség

terheli a szabadkőműveseket, valamint a baloldali zsidók által vezetett szocialista-kommunista mozgalmakat. A magyar nép óriási árat fizetett a Tanácsköztársaság nevű kommunista diktatúráért.

De Kende Péter nincs egyedül ezzel a torz és elfogult szemléletével. 2015-ben, az ÁVO-s, zsidó családban szocializálódott Bauer Tamás, az SZDSZ egykori meghatározó figurája így emlékezett Trianonra:

„A mai magyar establishment ma megint a nemzeti összetartozás napját ünnepli. A trianoni békeszerződés évfordulójának ünneplése nyilvánvalóan számárság. A trianoni békeszerződés kész tényeket rögzített: az Osztrák–Magyar Monarchia szétesett, Magyarország románok, szerbek, horvátok, szlovákok lakta területei Romániához, Jugoszláviához, Csehszlovákiához kerültek, és a határokat a háborús győztesek javára vonták meg. Addig több mint tízmillió nem magyar élt kisebbségi sorban Magyarországon, ezentúl két-három millió magyar került kisebbségi helyzetbe a szomszéd országokban. Aki ezt nemzeti tragédiának tekint, az több jogot vindikál a magyaroknak, mint a szomszéd népeknek. Ez számomra nem elfogadható.” Nehéz súlyos jelzők használata nélkül véleményezni a magyarellenes Bauer eszmeifuttatását.

Az ugyanehhez a szubkultúrához tartozó Kálmán C. György számára Trianonra emlékezni száználmas dolog: „Bármilyen tartalommal, bármilyen alkalomból és bárkitől – ömlik a trianonozás, többé-kevésbé jól formált magyar mondatok ezrei hagyják el a klaviatúrákat naponta. Közvetett haszna máris van: a trianonozók (minden nemzetmentő búbánatuk dacára) bizonyára jól érzik magukat, ez hosszú távon egészségmegőrző és termelőerő-megújító hatású. Már csak azt kellene kieszelni, hogy hogyan másképp tudnánk még igába hajtani ezt a látens energiát.” Reméljük, hogy ez az undorító, nagyképű gúnyolódás hosszabb távon a magyarságot folyamatosan lekezelők kirekesztéséhez vezet. De ha valaki azt hinné, hogy ez már a mélypont, az téved.

Ebben a témakörben mindenképpen érdemes szó szerint idézni az MSZP egyik titkos aktivistáját, a rendkívül arrogáns, ugyancsak zsidó származású Braun Róbertet, aki főtanácsadóként szolgálta Medgyessy Pétert, Gyurcsány Ferencet, Bajnai Gordont és Simor Andrást.

Braun túllép Kendén, számára Trianon ünnepnap. „Az új morális rend középpontjában a politikai nemzet áll: a közösség, mely létének »értelme« – az, amitől tagjainak többet ad, mint a pusztán gazdasági érdekközösség – nem a felsőbbrendűség vagy etnikai-kulturális egyediség, hanem a közösen vallott értékek. A morális autonómia, a szabadság, a kultúrák és életformák egyenrangúságának, az ember veleszületett, elidegeníthetetlen jogainak és méltóságának a tisztelete, a fékek és ellensúlyok rendszerének, a pillanatnyi kisebbségi vélemények és értékek védelmének, a demokrácia rendjének elfogadása és megvédése. A nyugatos értékrendet procedurális értékelv támogatja: egyenrangúságra, demokratikus vitára, a kisebbségi vélemények tiszteletben tartására épülő folyamatok biztosítják, hogy senkit ne zárjunk ki a nemzetből. Ezt a lehetőséget teremtette meg Trianon: azt, hogy másoktól függetlenül, szabadon és autonóm módon képviselhesük saját kultúránk értékeit és érdekeit. [...] Az új, 1920. június 4-én kezdődő történet – a tragédiában fogant nemzeti függetlenség és szabadság története – a magyar kultúrát képviselő és őrző politikai nemzet létét és fennmaradását ünnepli. Az ünnep nem önmagáért való, hanem az értékekért, melyeket a nemzet képvisel.”

A marketinges Braun számára az ünneplés közben – az Egyesült Európa képében – felcsillan a boldog jövő lehetősége is.

„Az egészen bizonyos, hogy a Trianon előtti múlt narratív lezárása nélkül, a kontinuitás fönntartása mellett nincs modern és nyugatos Magyarország. Miközben nekem személyesen számos vitám van a nyugati politika jelenlegi gyakorlatával, az alapokkal kapcsolatban – szabadság, demokrácia, egyenrangúság, szolidaritás – nincsenek kételyeim. Vagyis a narratív lezáratlanságra épülő politika nemcsak tragikus, de káros is: szegénységet, szomorúságot és deprivációt eredményez. Mindennek tragikus aktualitást ad Macron francia és Gabriel német gazdasági miniszterek közös cikke a Guardianban: az Egyesült Európa ma már nem vízió, hanem történeti pillanaton belül létrejövő valóság. Ma még a magyar elitnek van választása abban, hogy hova akar tartozni. Pár év elteltével, ha Magyarország nem változtat politikai világnéze-

tének alapjain és illiberális politikai gyakorlatán, kívül reked a politikai és társadalmi egyenlőséget és minél többek számára gyarapodást és jó életet kínáló modern és nyugatos politikai kereteken. Évtizedek elteltével majd újra átkozhatjuk a Nyugat igazságtalanságát és kiálthatjuk a magyarság cserbenhagyását. A Trianon fájdalomra, szenvedés- és nagyságtörténetére épülő narratíva fönntartása, a múlt le nem zárása ezt eredményezi. A történelem nem a szemünk előtt, hanem részvételünkkel zajlik. Most. MOST. Ezért van szükség új, a független és önálló nemzeti létet ünneplő narratívára a progresszív oldalon és ezért érdemes lezárni a kivagyri nagymagyar narratívát a konzervatív oldalon. A többi megbeszélhető.”

Nyilván e megbeszélhető dolgok közé tartozik az Egymillióan a magyar sajtószabadságért nevű Facebook-csoport idei közleménye: „Ma van az ultranagymagyarok sírásnapja!!! Trianon, nemnemsoha, hiszekegyhülyeség! Vissza (Kis) Nagymagyarországot!”

Ide vezet a nemzeti identitás és a szellemi-kulturális önazonosság feladása. Ez politikailag abszolút korrekt, és az emberjogi fundamentalisták számára is elfogadható. A balliberális értelmiségi csoportokat egyáltalán nem zavarja, hogy

Trianonban teljesen figyelmen kívül hagyták a Kárpát-medence etnikai viszonyait, hiszen minden harmadik(!) magyar egy idegen állam polgára lett. A nagyhatalmak a kisebbségek bosszúvágyának kielégítése érdekében lemondtak a népek önrendelkezésének és a méltányosságnak oly sokszor hangoztatott elvéről is.

Ezt a diktátumot tudomásul lehet venni, de lélekben elfogadni nem szabad. Aki ezt teszi, az kiiratkozik a magyarok közösségéből. Mert aki nem vállal érzelmi, lélektani, kulturális és történelmi közösséget a magyarsággal, az mitől lenne magyar? Ahogy Illyés Gyula fogalmazott: „Magyar az, akinek fáj Trianon.”

Végezetül emlékezzünk egyik legnagyobb írónkra, a zsidó származású Karinthy Frigyesre, aki világpolgárnak nevezte magát. Az alábbi sorokat ő vetette papírra: „De nem mondtam ki azt a szót soha. És most már nem is tudom kimondani, csak ennyit: valami fáj, ami nincs. Valamikor hallani fogsz majd az életnek egy fájdalmas csodájáról – arról, hogy akinek levágták a kezét és a lábát, sokáig érzi még sajogni az ujjakat, amik nincsenek. Ha ezt hallod majd: Kolozsvár, és ezt: Erdély, és ezt: Kárpátok – meg fogod tudni, mire gondoltam.”

